

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **K.Š.**, zast. JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem, se sídlem Vodičkova 33, Praha 1, proti žalovanému: **generální ředitel Generálního ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2012 čj. 30373-4/2012-900000-302,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí generálního ředitele Generálního ředitelství cel uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Celního ředitelství Praha ze dne 2. 7. 2012 č.j. 11329/2012-170100-21 a toto rozhodnutí potvrzeno. Citovaným rozhodnutím prvoinstančního služebního funkcionáře byl žalobce podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o služebním poměru), propuštěn ze služebního poměru pro spáchání zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, tím, že dne 27. 5. 2012 v období od 0.30 hodin do 01.00 hodin v Benešově, i přesto, že věděl, že požil větší množství alkoholu a není způsobilý k výkonu činnosti spočívající v řízení vozidla na pozemních komunikacích, řídil motocykl značky Huatian RZ X po silnici II/106 ze směru od Chlístova na Benešov a při dechové zkoušce provedené dne 27. 5. 2012 v 01.02 hodin u něj byla zjištěna hladina alkoholu ve výši 1,92 ‰, a z rozboru krve, k jejímuž odběru se na vyzvání pracovníka Generální inspekce bezpečnostních sborů dne 27. 5. 2012 v 5.40 hodin žalobce dobrovolně podrobil, bylo znalcem stanoveno, že v době řízení motocyklu měl hladinu v krvi v rozmezí hodnot 1,38 až 1,94 g/kilogram.

Žalobce v žalobě rekapituluje obsah prvoinstančního rozhodnutí, odvolání, které proti němu podal, a následně vyjadřuje nesouhlas se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s některými jeho odvolacími námitkami.

K vypořádání námítky, že v rozhodnutí není uvedeno, znaky jakého trestného činu měl žalobce svým konáním naplnit, žalobce uvádí, že žalovaný jeho námitku nepochopil. Žalobce nezpochybňuje skutek, k němuž došlo, poukazuje na zásadní vadu rozhodnutí, v němž není uvedena trestněprávní kvalifikace jeho jednání. Žalobce byl propuštěn pro jednání, které má znaky trestného činu, ale rozhodnutí neuvádí, jakého trestného činu se měl dopustit. Není přitom významné, zda se ve spisovém materiálu tato právní kvalifikace nachází či nikoliv, neboť žalobce byl propuštěn rozhodnutím a nikoliv spisem.

Žalobce dále nesouhlasí se způsobem vypořádání jeho námitek vztahujícím se k uplatnění jeho procesních práv. Poukazuje na to, že řízení ve věcech služebního poměru nebylo vůbec zahájeno, přesto však žalovaný několikrát v rozhodnutí konstatuje, že „porušení slibu bylo jednoznačně prokázáno“, „v předmětném případě byl skutkový stav zjištěn dostatečným způsobem“ a podobně. Neuvádí však, kde, kdy a jak bylo vše zjištěno a prokázáno, když řízení nebylo vedeno. Pokud byly prováděny úkony mimo řízení, je takový postup protiprávní.

Podle názoru žalobce nelze rozeznat, zda žalovaný cynicky zlehčuje žalobcovo postavení anebo projevil velmi zvláštní logiku. Žalovanému totiž připadá logické, že příslušník, který má být zbaven zaměstnání, nemá právo se vyjádřit k tomu, proč je propouštěn. Přesto poněkud nelogicky konstatuje, že procesní práva se přesouvají až za okamžik doručení rozhodnutí o propuštění a dále do řízení o odvolání. Žalovaný tak zaměňuje řízení nalézací s řízením odvolacím, když se domnívá, že procesní práva, která žalobce nemohl uplatnit před vydáním rozhodnutí, lze zhojit v řízení odvolacím. K tomu žalobce poukazuje na to, že odvolání proti rozhodnutí ve věcech služebního poměru nemá odkladný účinek a je tedy vykonatelné doručením. Proto nelze zhojit vady prvoinstančního rozhodnutí až poté, kdy byl obsah již vykonán a služební poměr již byl skončen. Nesmyslnost tvrzení žalovaného vyplývá již z porovnání dat: prvoinstanční služební funkcionář vydal rozhodnutí dne 2. 7. 2012 a tentýž den doručil žalobci. Tím ukončil řízení, které nikdy nezačal. Účinky rozhodnutí nastaly tentýž den. Přesto žalovaný zcela vážně argumentuje tím, že žalobce mohl realizovat svá procesní práva v jakémsi mezidobí, tzn. po vydání rozhodnutí a před odvolacím řízením, žalovaný však neuvedl, kde je měl žalobce uplatnit, a v řízení odvolacím, které započalo po doručení odvolání, tedy již poté, kdy žalobce přestal být příslušníkem bezpečnostního sboru. Žalovaný se tváří, jako když je vše v pořádku. Zřejmě pod rouškou nesmyslné úvahy o jednotnosti řízení poskytl právo nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných hájení žalobcových práv a zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům znalcům, a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, případně navrhnout jejich doplnění, ale až po vydání rozhodnutí.

S úvahou o jednotnosti celku řízení o propuštění a řízení o odvolání lze jistě souhlasit, ale tato zásada se nemůže vztahovat na vady neodstranitelné. Lze poukázat také na interpretační pravidlo argumentum ad absurdum, z něhož vyplývá, že nebylo-li by vůbec vedeno odvolací řízení, mohlo by být bez následků vydáno každé rozhodnutí bez poskytnutí procesních práv účastníkům tohoto řízení. Nezbyvá tedy než si položit otázku po významu zakotvení těchto práv. Pokud řízení tvoří jeden celek, o to víc je nezbytné, aby byla práva účastníka řízení uplatněna před vydáním rozhodnutí. Nelze přehlédnout, že obě řízení mají odlišný charakter. První je řízením nalézacím, v němž se rozhoduje o právech a povinnostech příslušníků, kdežto smyslem odvolacího řízení je přezkoumání zákonnosti věcné správnosti

rozhodnutí. Jestliže je již rozhodnutí vydáno, je uplatnění práva účastníka ve vztahu k předmětu rozhodování výrazně omezeno, ne-li zcela negováno.

S námitkou žalobce, že v prvoinstančním rozhodnutí není ani zmínka o tom, z jakého důvodu prvoinstanční služební funkcionář posoudil žalobcovo jednání jako zavrženíhodné, zareagoval žalovaný tak, že chybějící úvahy sám doplnil. Tím ovšem žalovaný neguje smysl dvojinstančnosti řízení ve věcech služebního poměru. Může-li být v odvolacím řízení vše zhojeno, je otázkou, proč má být vůbec zakotveno právo účastníka na přezkoumání věcné správnosti zákonnosti rozhodnutí služebního funkcionáře. Jedná se o jakýsi projev arogance žalovaného, který se domnívá, že je mu v řízení dovoleno vše.

Doplnění nových důvodů do prvoinstančního rozhodnutí nebylo v tomto případě v rozhodnutí žalovaného první. Již k námitce, že žalobcovo jednání nebylo tak závažné, aby bylo nutno aplikovat ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, žalovaný doplňoval úvahy absentující v prvoinstančním rozhodnutí.

Žalovaného zjevně od doplňování úvah, které měl v rozhodnutí uvést prvoinstanční orgán, neodrazuje ani dikce ustanovení § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru, která povinnost uvést v rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při výkladu právních služebních předpisů, přímo ukládá služebnímu funkcionáři.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že podle ust. § 184 odst. 1 služebního zákona řízení o propuštění příslušníka je zahájeno dnem, kdy příslušný služební funkcionář učiní první úkon vůči účastníkovi, přičemž tímto úkonem může podle § 184 odst. 2 služebního zákona být i doručení rozhodnutí o propuštění, jestliže služební funkcionář zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Tak tomu bylo i v posuzovaném případě. Námitky žalobce, že neměl před vydáním rozhodnutí o propuštění možnost vyjádřit se k jeho podkladům, případně navrhnout jejich doplnění, jsou tudíž bezpředmětné. K tomu žalovaný poukazuje na výluky procesních práv obsaženou v § 183 zákona o služebním poměru. Procesní práva žalobce byla naplněna v odvolacím řízení, což bylo z pohledu zákonných požadavků dostatečné. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na judikaturu správních soudů, například na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2010 č.j. 10 Ca 172/2009-40.

Žalovaný v návaznosti na související žalobní námitky zdůraznil, že žalobce v tom směru, v jakém mu měla být jeho procesní práva upřena, je však následně nevyužil a k podkladům rozhodnutí se nevyjádřil, ani nežádal jejich konkrétní doplnění, přestože tak mohl učinit v podaném odvolání, jakož i v řízení o odvolání, kdy se účastnil jednání senátu poradní komise odvolacího orgánu. Žalobce při prvním jednání poradní komise předložil pouze doplnění svých předchozích odvolacích námitek o námitky další, a to ryze procesního charakteru, ale z pohledu výtek či návrhu ke skutkovému zjištění žalobce zůstal nečinný ani nic konkrétního nenamítal a nenavrhl.

Pokud jde o doplnění právních úvah obsažených v odůvodnění rozhodnutí o odvolání následně odvolacím orgánem, tento postup byl zcela legální. Žalovaný tímto postupem nijak nerozšiřoval předmět řízení, pouze napravit některé nedostatky rozhodnutí o propuštění a dále upřesnil v něm již srozumitelně specifikovaný důvod propuštění žalobce ze služebního poměru, aniž by jakkoliv vybočil z mezí správního uvažování předeslaného prvoinstančním orgánem.

K námitce žalobce, že při zjišťování skutkového stavu věci je třeba vycházet zejména z původních důkazů a že správní orgán může použít také podklady získané od jiných orgánů veřejné moci, avšak své rozhodnutí musí opřít zejména o původní důkazy, které sám provede,

žalovaný dodává, že zmíněný rozsudek je ve vztahu k případu žalobce neaplikovatelný. Podklady, ze kterých prvoinstanční orgán vycházel, byly natolik průkazné a nezpochybnitelné, že si na jejich základě oprávněně mohl učinit spolehlivý úsudek o tom, že se žalobce dopustil porušení služebního slibu zavrženíhodným jednáním majícím znaky trestného činu. Nelze přehlédnout, že žalobce veškeré skutkové okolnosti případu potvrdil a ke svému jednání se plně doznal. Za své jednání byl žalobce pravomocně odsouzen v trestním řízení a jeho námitky za takové situace nemohou obstát. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Ve správním spise je založen záznam o sdělení podezření podle § 179b odst. 3 trestního řádu vyhotovený Generální inspekcí bezpečnostních sborů dne 19. 6. 2012 pod č.j.GI-TC-534-8/2012, kterým je žalobci sděleno podezření z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle ust. § 274 odst. 1 TrZ, neboť na podkladě zjištěných skutečností je dostatečně odůvodněn závěr, že žalobce dne 27. 5. 2012 v období od 00.30 do 01.00 hodin v Benešově, i přesto, že věděl, že požil větší množství alkoholu a není způsobilý k výkonu činnosti spočívající v řízení vozidel na pozemních komunikacích, řídil motocykl značky Huatian RZ X po silnici II/106 ze směru od Chlístova na Benešov a při dechové zkoušce na alkohol přístrojem dräger provedené dne 27. 5. 2012 v 01.02 hodin byla u žalobce zjištěna hladina alkoholu ve výši 1,92 ‰, a z rozboru krve, k jejímuž odběru se na vyzvání pracovníka Generální inspekce bezpečnostních sborů dne 27. 5. 2012 v 5.20 a 5.40 hodin jmenovaný dobrovolně podrobil, bylo znalcem stanoveno, že v době řízení motocyklu značky Huatian RRZ X měl žalobce hladinu alkoholu v krvi v rozmezí hodnot 1,38 až 1,94 g/kg, tedy vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku.

Dále je ve spise založen přípis Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 25. 6. 2012 zn. KZK 7/2012-7, jímž je žalobci sdělováno, že uvedeného dne byl podán návrh na jeho potrestání k Okresnímu soudu v Benešově.

Rozhodnutím ředitele Celního ředitelství Praha ze dne 2. 7. 2012 č.j. 11329/2012-170100-21 byl žalobce podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru propuštěn ze služebního poměru. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, s poukazem na citovaný záznam o sdělení podezření, že žalobce porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. V odůvodnění rozhodnutí prvoinstanční funkcionář uvádí, že řízení podle ust. § 184 zákona o služebním poměru ve věci propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru zahájil ředitel Celního ředitelství Praha dnem doručení rozhodnutí, neboť byl zjištěn takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí. Služební funkcionář uvádí, že při hodnocení závažnosti jednání a uvažování o výši a druhu sankce bylo přihlédnuto ke způsobu jednání a skutečnosti, že dne 25. 6. 2012 byl podán návrh na potrestání žalobce Okresnímu soudu v Benešově.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uvedl, že rozhodnutí je nepřiměřeně přísné vzhledem k tomu, že svým jednáním nikoho neohrozil ani nezpůsobil žádnou škodu. Žalobce poukázal na to, že je dosud bezúhonný a ve služebním poměru byl od roku 1994, přičemž za dobu působení u celní správy neměl žádný konflikt se zákonem. Ze strany žalobce se jednalo o chvilkový výpadek vyvolaný souběhem jeho současných osobních problémových záležitostí. Toto odvolání žalobce dále doplnil podáním ze dne 20. 7. 2012. V něm uznal, že jednání, které je mu kladeno za vinu, se skutečně dopustil. Poukázal však na

okolnosti a způsob, kterým se jednání dopustil, a uvedl, že skutečně řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, jednalo se však o malý motocykl o malé kubatuře pouze 50 ccm, jehož maximální rychlost nepřesahuje 40 km/hod. Žalobce se zúčastnil oslavy narozenin jednoho z pracovníků Celního úřadu Benešov. Na tuto oslavu přijel na malém motocyklu, neboť vzhledem k nadcházející svatbě žalobce z této oslavy hodlal odjet dříve a na oslavě nepožívat alkoholické nápoje. Žalobce však bohužel tento svůj úmysl nesplnil, neboť během oslavy a v souvislosti s jeho nadcházející svatbou se nevyvaroval různých přípitků. Pro návrat na motocykl se rozhodl z důvodu, že měl výron levého kotníku, cestu tedy nemohl vykonat pěšky a nenašel nikoho, kdo by ho mohl domů odvézt.

Žalobce si je vědom toho, že ani malý motocykl nelze řídit pod vlivem alkoholu, jistě však není bez významu pro posouzení závažnosti jeho provinění, že jde o vozidlo, které vzhledem k malé váze, malému výkonu a snadné ovladatelnosti nemůže představovat větší riziko pro další účastníky silničního provozu. Vozidlo se svým charakterem přibližuje spíše jízdnímu kolu a trestnost řízení takového vozidla pod vlivem alkoholu je na hranici trestní odpovědnosti. Žalobce tím nijak nezpochybňuje své provinění, avšak jde podle jeho názoru o okolnosti, kterou při posuzování závažnost je třeba vzít v úvahu.

Žalobce je pracovníkem celní správy od roku 1994, po celou dobu svoji práci vykonával řádně bez jakýchkoliv problémů a bez jakýchkoliv připomínek ze strany nadřízených. Proti žalobci nebylo nikdy vedeno žádné řízení ani vyšetřování.

V roce 2004 byl žalobce přeložen v důležitém zájmu služby z místa jeho tehdejšího služebního působiště, kterým bylo celní pracoviště Sušice Celního úřadu Klatovy, a to na nové působiště k Celnímu ředitelství Praha, služební působiště Benešov. I když žalobce měl v té době rodinu v Sušici, přijal rozhodnutí a v Benešově zůstal po dobu devíti let. Tím žalobce projevil vstřícnost k potřebám celní správy, i když změna jeho působiště mu způsobila nemalé problémy a v podstatě vedla k rozvodu jeho manželství, neboť manželka nebyla ochotna žalobce následovat do jeho nového působiště ani tolerovat pouze občasné dojíždění domů z Benešova do Sušice.

Žalobce tyto skutečnosti uvádí proto, aby byly vzaty do úvahy jako pozitivní vztah k potřebám celní správy a jeho dosavadní bezproblémové působení ve služebním poměru. Prvoinstanční rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru mělo pro žalobce tragický dopad. Žalobce přišel o zaměstnání, které měl rád a které uměl. Toto zaměstnání pro něj představovalo jediný zdroj finančních prostředků i pro zajištění potřeb jeho dětí, na které dosud platí výživné, neboť děti dosud studují. Nyní se žalobce znovu oženil a s druhou manželkou zakládá novou rodinu.

Žalobce má z minulosti řadu půjček a propuštěním ze služebního poměru zcela ztratil jakoukoliv možnost získat příjem, z něhož by mohl plnit dříve přijaté nebo dříve vzniklé finanční závazky. Žalobce nemá nárok na podporu v nezaměstnanosti ani žádné jiné sociální dávky a přišel i o výsluhové náležitosti, na které by jinak vzhledem k délce služebního poměru měl nárok. Žalobce má velmi omezenou možnost získat jakékoliv jiné zaměstnání. Jeho situace je zcela zoufalá a hrozí mu rozpad i jeho nového manželství.

Žalobce má za to, že propuštění ze služebního poměru za poměrně málo závažné pochybení, kterého se dopustil a kterého skutečně lituje, je nepřiměřeně tvrdé. Žalobcovým jednáním nevznikla nikomu žádná škoda, šlo o jednání malé společenské nebezpečnosti. Žalobce je odhodlán nést důsledky svého jednání a je odhodlán přijmout jakýkoliv postih a domnívá se, že při jeho prvním, v podstatě banálním pochybení, jsou dopady, které si způsobil, zcela nepřiměřeně závažnosti jeho pochybení.

Ve spise je dále založena zpráva o výsledku trestního stíhání, podle kterého byl žalobci trestním příkazem Okresního soudu v Benešově ze dne 29. 6. 2012 čj. 10 T 143/2012-42 uložen peněžitý trest a trest zákazu činnosti za přečin podle § 274 odst. 1 TrZ.

Odvolací orgán dále do spisu založil úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 27. 5. 2012, podle kterého policejní hlídka v 01.00 hodin zahlédla projíždějícího řidiče motocyklu, který neměl za jízdy nasazenou a řádně připevněnou ochrannou přilbu a na vozovce opakovaně přejížděl od pravého okraje vozovky do středu a zpět. Policejní hlídka se proto rozhodla řidiče zastavit a zkontrolovat. Řidič byl vyzván k dechové zkoušce na alkohol přístrojem dräger, která byla provedena s pozitivním výsledkem 1,92 ‰. Řidiči byl zadržen řidičský průkaz a byla mu slovně zakázána další jízda. Žalobce byl seznámen s tím, že ve věci bude zahájeno trestní řízení. Po odjezdu hlídky z místa kontroly se řidič opět rozjel na uvedeném motocyklu, hlídka se proto za ním opět rozjela a zastavila ho v 01.45 hodin. Řidič se zde hlídce prokázal slovně a průkazem jako zaměstnanec celní správy a uvedl, že je v pracovní neschopnosti.

Žalobce dále doplnil podané odvolání prostřednictvím svého právního zástupce podáním ze dne 11. 9. 2012. V tomto doplnění uvedl, že prvoinstanční rozhodnutí trpí závažnými právními vadami. Uvádí, že žalobce byl propuštěn pro porušení služebního slibu, přestože služební slib nemá normativní povahu a nezakládá konkrétní povinnosti příslušníka. Je pouze morálním závazkem k dodržování povinností stanovených právními předpisy, přičemž příkaz chovat se tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru, je zakotven v § 45 odst. 1 písm. i) zákona o služebním poměru a sankční opatření v oblasti personální by tak měla vycházet z porušení právních předpisů a nikoliv služebního slibu.

Žalobce dále uvádí, že před propuštěním ze služebního poměru nebylo vedeno žádné řízení. Žalobce poukazuje na to, že podle ust. § 183 zákona o služebním poměru neměl příslušník právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. To je stav v demokratické společnosti zcela nevídaný. Z ust. § 184 zákona o služebním poměru vyplývá také velmi podivný způsob zahájení zvláštního řízení o propuštění pro porušení služební přísahy. Prvním úkonem tu může být doručení rozhodnutí o propuštění, jestliže služební funkcionář zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Z dikce zákona tak lze dovodit, že příslušníkovi může být doručeno rozhodnutí, aniž by vůbec věděl, že řízení probíhá. Zahájení řízení tak splývá s jeho ukončením, což je neproveditelné. Pokud se příslušník odvolá, běží řízení odvolací, které není řízením o propuštění, ale řízením, během něhož se má zjistit, zda rozhodnutí o propuštění bylo vydáno v souladu s právními předpisy, zda je věcně správné a podobně. Ust. § 184 odst. 2 zákona o služebním poměru tak legalizuje v zákoně sice nevyslovené, avšak faktické vyloučení procesních práv účastníka. Postup služebního funkcionáře je v rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku ze dne 19. 1. 2012 č.j. 4 Ads 89/2011-145.

Žalobce dále poukazuje na to, že služební funkcionář v rozhodnutí sice konstatoval, že jednání žalobce má znaky trestného činu, ale vůbec neuvedl jakého. Služební funkcionář dále označil jednání žalobce za zavrženíhodné, přičemž pojem „zavrženíhodné jednání“ je pojmem neurčitým. V napadeném rozhodnutí pak není ani zmínka o tom, z jakého důvodu služební funkcionář posoudil jednání žalobce jako zavrženíhodné. Dalším právně neurčitým pojmem je pojem „dobrá pověst bezpečnostního sboru“. Ani tento pojem služební funkcionář nedefinoval ani v rozhodnutí neuvedl, jakým způsobem měl žalobce tuto dobrou pověst ohrozit.

Ve správním spise je dále založen protokol ze dne 11. 9. 2012 o jednání senátu poradní komise generálního ředitele Generálního ředitelství cel, z něhož vyplývá, že uvedeného dne žalobce osobně pořídil ze spisu prostřednictvím fotoaparátu opisy podkladů pro rozhodnutí, byl seznámen s celým obsahem spisu a uvedl, že nežádá jeho doplnění. Dále žalobce potvrdil průběh událostí tak, jak je zachycen v úředním záznamu policie. Doplnil, že se vracel z oslavy narozenin svého kolegy. Uvedeného dne byl v pracovní neschopnosti a měl vycházky od 13 do 19 hodin. Předpokládal, že se stihne vrátit v době vycházek, ale bohužel se zdržel z důvodu nadcházející svatby a dále proto, že kvůli úrazu nohy nemohl následující týden jet s kolegy na vodu. Dne 2. 6. 2012 se žalobce nechal uschopnit a až do 2. 7. 2012 chodil do výkonu služby.

Dne 17. 10. 2012 se konalo další jednání senátu poradní komise, kterého se žalobce osobně zúčastnil. Žalobce byl opětovně seznámen s celým obsahem spisu a opětovně uvedl, že nežádá jeho doplnění. Při tomto jednání neučinil žádné ústní podání.

Žalobou napadeným rozhodnutím generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 5. 12. 2012 č.j. 30373-4/2012-900000-302 bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí prvoinstančního služebního funkcionáře potvrzeno.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný shrnuje obsah spisu a obsah žalobcova odvolání, včetně obou doplnění a k jednotlivým odvolacím námitkám uvedl následující: Odvolatel se opakovaně ke svému jednání doznal, přesto však ve druhém doplnění odvolání začal správnost zjištění skutkového stavu bez bližších podrobností zpochybňovat. Právě vzhledem k doznání žalobce a k tomu, že žalobce ani následně neuvedl žádnou skutečnost, která by průběh jeho jednání, jak je popsáno ve shromážděných dokladech, zpochybňovala, odvolací orgán považuje zpochybňování rozsahu zjištění skutkového stavu za ryze účelové. Prvoinstanční orgán měl pro své rozhodnutí dostatek důkazů, aby mohl využít zvláštního postupu řízení o propuštění upraveného v části dvanácté, hlavy třetí zákona o služebním poměru. Žalovaný dále uvádí, že pokud zákon o služebním poměru umožňuje, že před vydáním rozhodnutí o propuštění nemusí být dána příslušníkovi možnost vyjádřit se k jeho podkladu, ke způsobu jejich zjištění či k navržení jejich doplnění, neznamená to, že příslušník jakožto účastník řízení tato procesní práva ztrácí. Procesní práva, a to logicky i práva dle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, se „přesouvají“ až za okamžik doručení rozhodnutí o propuštění a dále do řízení o odvolání, které s řízením o propuštění tvoří jeden nedílný celek. Odvolatel mohl svá procesní práva jednak uplatnit v podaném odvolání, ale i v řízení o odvolání, kdy mu jejich realizaci umožnil odvolací orgán. Žalobce se seznámil se všemi podklady pro rozhodnutí a jejich doplnění nenavrl.

Žalovaný odmítá jako nedůvodný poukaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012 č.j. 4 Ads 89/2011-145. Uvedený rozsudek se vztahuje ke konkrétnímu případu, kdy byla důkazní situace naprosto odlišná od situace žalobce. V případě žalobce jsou důkazy natolik průkazné a nezpochybnitelné a současně pro svůj obsah neopakovatelné, že plně postačují jako podklad pro rozhodnutí služebního funkcionáře. Jednání žalobce bylo náležitě zadokumentováno a žalobce jeho průběh a okolnosti nezpochybňuje a naopak jej potvrdil. Žalovaný s přihlédnutím k důkazům obsaženým ve spisovém materiálu bere za jednoznačně prokázané, že žalobce dne 27. 5. 2012 v brzkých ranních hodinách řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu. Odvolací orgán se proto dále zabýval právním posouzením věci.

Stěžejní námitka žalobce se týká hodnocení závažnosti jeho jednání. Odvolací orgán se však musí se závěry napadeného rozhodnutí ztotožnit v tom, že závažnost jednání dosáhlo u žalobce takové intenzity, že musí vést ve smyslu § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru k jeho propuštění. Úvaha prvoinstančního služebního funkcionáře je

logická a posouzení jednání žalobce odpovídá okolnostem případu. Služebním slibem se ve smyslu § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru příslušník bezpečnostního sboru zavazuje k důslednému dodržování právních a služebních předpisů, plnění rozkazů nadřízených, jakož i k tomu, že se vždy a všude bude chovat tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru, a služební povinnosti bude plnit řádně a svědomitě.

Žalobce svým jednáním porušil ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu). K tomu žalovaný poznamenal, že ačkoliv napadené rozhodnutí zmíněné ustanovení zákona neobsahuje, odvolací orgán úvahy prvoinstančního orgánu v tomto směru doplňuje. Porušení slibu bylo jednoznačně prokázáno, přičemž odvolací orgán v této souvislosti konstatuje, že si odvolatel možnosti vlivu alkoholu v době řízení musel být jednoznačně vědom, a to s ohledem na množství požitého alkoholu, dobu mezi jeho požitím a řízením motorového vozidla. Kubatura a další technické vlastnosti řízeného motocyklu, který je motorovým vozidlem ve smyslu § 2 písm. g) zákona o silničním provozu nejsou způsobilé snížit závažnost provinění žalobce významnou měrou. Žalobce nemůže úspěšně argumentovat tím, že se při jeho jízdě pod vlivem alkoholu nic nestalo a nikoho neohrozil ani vážně nezranil. V daném případě totiž není podstatné, že se nakonec (naštěstí) nikomu nic nestalo a žalobce nezpůsobil dopravní nehodu. Žalobce ohrozil jízdou sebe, ale i třetí osoby, které mohly být jeho jízdou vážně zraněny, jakož i poškozen jejich majetek. Přestože se jedná o malý motocykl, žalobce jako jeho řidiče to nezbavovalo povinnosti neřídit je pod vlivem alkoholu, když tímto motorovým vozidlem (hmotnost motocyklu daného typu se pohybuje kolem 80 kilogramu) mohl způsobit vážné následky například přímým nárazem do osoby či jiného vozidla a podobně. V návaznosti na žalobcovo přirovnání motocyklu k obyčejnému jízdnímu kolu podotýká, že ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu má preventivně bezpečnostní význam a povinnost v něm obsažená se plně vztahuje i na cyklisty. Odvolací orgán odmítl rovněž námitky žalobce, že jeho jednání nedosáhlo závažnosti „zavrženíhodné“. Napadené rozhodnutí sice nepopisuje, v čem zavrženíhodnost jednání žalobce spatřuje, odvolací orgán však úvahy prvoinstančního orgánu doplňuje. Zavrženíhodné jednání je takové jednání příslušníka, které je naprosto neslučitelné s uznávanými principy chování mezi lidmi a v příkrém rozporu se služebním slibem. Odvolatel svým jednáním - řízením motorového vozidla ve stavu střední opilosti, v níž je již výrazněji narušena psychomotorika a jsou u člověka přítomny poruchy koordinace a zpomalení tělesných pohybů, jakož i značně snížena pozornost, postupoval v příkrém rozporu s požadavky kladenými na příslušníka a na řádný a svědomitý výkon služby a svým jednáním vážně ohrozil právem chráněné zájmy, kterými jsou ochrana života, zdraví majetku a osob. Zjištěné množství alkoholu v krvi již samo o sobě znamená značné zvýšení vlivu alkoholu na jeho schopnosti a tím i značné zvýšení rizika jeho jízdy. Nelze přehlédnout ani fakt, že k řízení motorového vozidla v opilosti došlo v době pracovní neschopnosti, tedy v době, kdy měl žalobce dodržovat léčebný režim. Jeho jednání je jednoznačně možné označit za zavrženíhodné ve smyslu výše uvedeného vymezení.

Žalobce sice oprávněně namítá, že z prvoinstančního rozhodnutí není zřejmé, jak jednání žalobce mohlo ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, proč žalovaný doplňuje, že atributy vyjádřené ve služebním slibu mají naplňovat a chránit dobrou pověst celní správy a jeho porušením dochází k znevažování této pověsti a uvádí, že ohrožení dobré pověsti celní správy bylo v posuzovaném případě dáno i značnou publicitou případů obdobného charakteru a možným snížením vážnosti celní správy na veřejnosti v důsledku možné medializace takového jednání

K námitce nepřiměřenosti a poukazům žalobce na jeho dosavadní průběh služby odvolací orgán uvedl, že ust. § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona zohlednění žalobcem

zmiňovaných skutečností neumožňuje. Dopady rozhodnutí o propuštění příslušníka jsou vždy velmi negativní, byl to však žalobce, kdo si měl možné následky svého jednání uvědomit a chovat se tak, aby k nim nedošlo.

Žalovaný rovněž odmítl námitku týkající se povahy služebního slibu. Služební slib je zakotven a vymezen v § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru a normativní povahu má. Zákon o služebním poměru vymezuje, jakého okruhu osob se služební slib dotýká, respektive jaké osoby zavazuje (příslušníci bezpečnostních sborů) a tím je dána hypotéza právní normy. Dále vymezuje jejich povinnosti, tím je dána dispozice právní normy a vymezuje i opatření za jejich porušení, kterým je propuštění ze služebního poměru či kázeňský trest, čímž je dána sankce právní normy. Není přitom podstatné, že konkrétní povinnost (v daném případě § 5 odst. 2 písm. b/ zákona o silničním provozu) je zakotvena v jiné právní normě. Žalobce služební slib porušil tím, že se dopustil jednání, které musí být pro svoji závažnost označeno za zavrženíhodné a které naplňuje znaky trestného činu, respektive přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 TrZ. Rovněž v tomto směru odvolací orgán neúplně napadené rozhodnutí o konkretizaci trestného činu doplňuje. Služební funkcionář rozhodující v prvním stupni tak postupoval v souladu s právními předpisy, když žalobce na základě ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru propustil ze služebního poměru příslušníka celní správy.

K námitce porušení presumpce nevinu žalovaný uvedl, že zákon o služebním poměru v § 42 odst. 1 písm. d) míří na případy, kdy jednání příslušníka je neslučitelné s jeho dalším setrváním v bezpečnostním sboru, musí být proto propuštěn, nezávisle na tom, zda na základě souběžně vedeného trestního řízení dojde k pravomocnému odsouzení pro trestný čin. Služební funkcionář tak nerozhoduje o vině za trestný čin, ale na základě doložených zjištění posuzuje, zda jednáním příslušníka došlo k porušení služebního slibu, zda šlo o jednání zavrženíhodné, které má formální znaky trestného činu a zda současně bylo způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. U příslušníků bezpečnostních sborů lze vzhledem k předpokladům, které musí splnit, aby byli do služebního poměru přijati, k požadavkům, které jsou na ně při výkonu služby kladeny, k tomu, jaká je jim svěřena pravomoc a jak jsou vybaveni (například oprávnění k nošení střelné zbraně), předpokládat, že pojem „zavrženíhodné jednání“ není pro ně pojmem neurčitého obsahu, ale že rozlišují, zda konkrétní jednání je jednáním neslučným (například plivání na zem) a v konkrétní situaci nevhodným, nebo již jednáním porušujícím služební povinnosti či dokonce jednáním, které je možno kvalifikovat jako přestupek či dokonce jednáním proti zájmům chráněným trestním zákonem. Samotné jednání, kdy příslušník řídí motorové vozidlo v době, kdy je pod vlivem alkoholu, je jednáním dehonestujícím dobrou pověst tohoto sboru, jako součásti soustavy státních orgánů, jejichž prostřednictvím stát dbá na dodržování zákonů a které k takovému úkonu povolal. Nedbá-li, a to způsobem a za okolnosti v dané věci nepochybně zjištěnými, zákonných povinností ten, kdo je povolán dohlížet na jejich dodržování ze strany jiných, snižuje to nejen vážnost a autoritu orgánů státu, ale nepřímou takové jednání působí pokles autority samotného zákona a povinností uložených ve veřejnosti obecně. Takový postoj příslušníka k plnění povinností není před veřejností obhajitelně omluvitelný, ponechání osob takto jednajících ve služebním sboru by znamenalo ohrožení jeho dobré pověsti, podlomení autority i důvěry v řádný výkon služby vůbec. Odvolací orgán pro dokreslení dodává, že odvolatel byl v trestním řízení za předmětný přečin skutečně pravomocně odsouzen.

Žalovaný proto uzavřel, že v předmětném případě byl skutkový stav zjištěn dostatečným způsobem ve smyslu § 184 odst. 2 zákona o služebním poměru a žalobce se popsaného jednání dopustil. Žalobce tímto zavrženíhodným jednáním, které má znaky trestného činu a které je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru (celní správy), porušil služební slib. Proto žalovaný rozhodl tak, jak bylo shora uvedeno.

Při ústním jednání před soudem žalobce setrval na podané žalobě, žalovaný s poukazem na podané vyjádření k žalobě, odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2010 čj. 6 Ads 56/2010-89 navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Z obsahu žaloby je patrné, že prakticky všechny žalobní námitky jsou charakteru procesního. Proto musí soud úvodem zdůraznit, že zjištění existence jakékoli procesní vady nemusí nutně být důvodem ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a musí se vždy zkoumat, zda jde o vadu, která mohla mít negativní dopad do žalobcových práv a zda mohla ovlivnit výsledek řízení. Jinými slovy je nutné zkoumat, zda je dán důvodný předpoklad k tomu, že by výsledek řízení byl nebo alespoň mohl být jiný, pokud by ke zjištěné procesní vadě nedošlo. Břemeno tvrzení v tomto ohledu leží na straně žalobce. Žalobce se tak nemůže omezit pouze na tvrzení o existenci určité procesní vady, ale musí rovněž ozřejmit svůj náhled na to, jak mohla jím tvrzená procesní vada ovlivnit výsledek řízení.

Pokud jde o skutkový stav, ten je v dané věci nepochybný, není žalobcem nijak rozporován a ostatně nebyl rozporován ani v řízení před služebními funkcionáři. Lze tak mít za prokázané, že žalobce inkriminovaného dne řídil motocykl pod vlivem alkoholu, přičemž v krvi měl nejméně 1,38 ‰ alkoholu. Tento skutkový stav vzali rozhodující služební funkcionáři za základ svého rozhodování a ani v žalobě žalobce netvrdí, že by citované závěry nedopovídaly tomu, jak se věci skutečně odehrály.

Je tedy zřejmé, že všechny žalobcovy procesní námitky mířící proti porušování jeho práv při shromažďování podkladů pro rozhodnutí nemohou být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce sice setrval na poukazuje na to, že mu údajně bylo upřeno právo na seznámení se s podklady pro rozhodnutí, vyjádření se k nim a navrzení jejich doplnění, avšak ani v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení před soudem neuvedl, jaké další podklady pro rozhodnutí měly být opatřeny, v čem opatřené podklady pro rozhodnutí odporují skutečnosti či právním předpisům, a jde tedy právě o prve zmiňovanou situaci, kdy je sice tvrzena existence určité procesní vady, aniž by však bylo zároveň tvrzeno, že by výsledek řízení mohl být jiný, kdyby k této vadě nedošlo.

Zcela nepřipadný je poukaz žalobce na to, že v jeho případě nepostupovali rozhodující služební funkcionáři na základě původních důkazů. Žalobcem zmiňované rozsudky zdejšího soudu ze dne 7. 10. 2005-26 ze dne 16. 5. 2006 a Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012 čj. 4 Ads 89/2011-145 nelze na žalobcův případ aplikovat. Ve věcech, v nichž byla tato rozhodnutí vydána, totiž byl skutkový stav sporný a týkaly se tedy otázky, zda služebními funkcionáři použité podklady od orgánů činných v trestním řízení lze použít jako dostatečný podklad pro rozhodnutí za situace, kdy příslušník skutkový děj tvrzený služebními funkcionáři popíral. V žalobcově případě je však situace diametrálně odlišná – žalobce totiž všechny skutkové okolnosti případu přiznal a výslovně potvrdil, že vše se sebehlo tak, jak uváděly orgány činné v trestním řízení v písemnostech, které měli v jeho věci rozhodující služební funkcionáři k dispozici.

Žalobce je dále toho názoru, že prvoinstanční služební funkcionář porušil presumpci nevinu, když rozhodl o vině za trestný čin. Tato námitka není důvodná.

Z rozhodnutí obou stupňů vyplývá, že příslušný služební funkcionář jednoznačně dbal výslovného znění ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru a na základě doložených zjištění posuzoval, zda jednáním žalobce došlo k porušení služebního slibu, zda šlo o jednání zavrženíhodné, které má znaky trestného činu, a zda současně bylo způsobitelným ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. K porušení ust. § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru nedošlo, neboť v provedené úvaze služebního funkcionáře není vysloven závěr, zda jednáním žalobce byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá, služební funkcionář posuzoval toliko, zda jednání žalobce má znaky trestného činu, tj. typově (formálně) jde o jednání atakující objekt některého z trestných činů uvedených v trestním zákoně (ochrana života a zdraví osob), zda byla naplněna objektivní stránka takového jednání, tedy zda konání žalobce - řízení motorového vozidla v době, kdy byl ještě pod vlivem alkoholických nápojů - ohrožovalo chráněný objekt, zda tak byla i příčinná souvislost mezi jednáním a následkem, rovněž tak dospěl i k závěru stran subjektivní stránky – úmyslného zavinění žalobce, jako subjektu. V rozhodnutí není vysloveno, že žalobce spáchal trestný čin, ale toliko, že jednání žalobce má znaky trestného činu, tedy, že vykonával ve stavu vylučujícím způsobnost, který si přivodil vlivem návykové látky, zaměstnání nebo jinou činnost, při kterých by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí.

Ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru ve srovnání s předně uvedenými písm. a) – c) stanoví povinnost rozhodnout o propuštění dříve, než dojde k pravomocnému odsouzení, při splnění v něm vymezených podmínek, a tedy řízení o propuštění příslušníka probíhá nezávisle, byť případně souběžně s trestním řízením. Tato dvě řízení nelze směřovat, předmět každého z nich je odlišný. Rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru není konstatován závěr o spáchání trestného činu, jenž přísluší soudu v trestním řízení, ale je jím činěn závěr o tom, zda došlo konkrétním jednáním příslušníka k porušení služebního slibu, zda šlo o jednání zavrženíhodné, které má znaky trestného činu, a zda je toto jednání způsobitelné ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Nedůvodná je tak argumentace žalobce, že tímto postupem došlo k porušení principu presumpce nevinu dle čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť tento princip se váže k rozhodování soudu o vině a trestu za trestný čin. K tomu lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu, které se toutéž námitkou zabývaly, např. již rozsudek č.j. 5A 56/2002-31, publikovaný pod č. 112/2004 Sb. NSS, či na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2010 č.j. 10Ca 172/2009-45.

S tím nepřímo souvisí i další námitka, že ve výroku prvoinstančního rozhodnutí chybí údaj o tom, znaky kterého trestného činu má jednání, za něž byl žalobce propuštěn ze služebního poměru. Za této situace dle jeho názoru nebyly splněny podmínky pro to, aby bylo toto rozhodnutí v odvolacím řízení potvrzeno. Žalobce neuvádí, z jakého právního předpisu vyplývá pro služebního funkcionáře povinnost tento údaj do výroku rozhodnutí uvést. Soud má za to, že z obecného ust. § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru tuto povinnost dovodit nelze. Jak bylo shora uvedeno, žalobce není trestán za spáchání trestného činu, výrok rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru tedy nemůže obsahovat údaj o tom, kterého trestného činu se měl příslušník dopustit. Postačuje tak, pokud je ve výroku rozhodnutí dostatečně určité specifikováno jednání, za něž je příslušník propouštěn, a je dostatečně určité vymezeno časově i místně tak, aby nemohlo být zaměněno s jiným. Těmto požadavkům výrok prvoinstančního rozhodnutí nepochybně dostojí. Na náležitosti rozhodnutí o propuštění příslušníka ze služebního poměru nelze analogicky vztáhnout požadavky stanovené na odsuzující rozsudek stanovené v § 120 odst. 3 trestního řádu, jak si zřejmě žalobce

představuje, a to právě z důvodů již zmíněných prve, tedy že nejde o rozhodování o vině za trestný čin.

Žalobce v žalobě opakovaně zpochybňuje postup prvoinstančního služebního funkcionáře, který rozhodl o propuštění žalobce ze služebního poměru „bez předchozího řízení“. Takový postup ovšem výslovně vyplývá z ust. § 184 odst. 2 zákona o služebním poměru, podle něhož *„prvním úkonem může být doručení rozhodnutí o propuštění, jestliže služební funkcionář uvedený v odstavci 1 zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí.“* Podmínky pro tento postup byly v případě žalobce nepochybně splněny. Jak již bylo opakovaně zmíněno, žalobce ani netvrdil, že by o skutkovém stavu, z něhož prvoinstanční služební funkcionář vycházel, panovaly jakékoli pochybnosti, naopak jej v řízení opakovaně potvrdil, rovněž ani netvrdil, že by bylo zapotřebí zjišťovat ještě nějaké další pro rozhodnutí podstatné skutečnosti.

Postup, kdy vydání rozhodnutí je prvním úkonem v řízení a kdy tedy zahájení řízení a jeho ukončení prakticky splývá v jeden okamžik, je v českém právním řádu připuštěn na více místech. Lze např. zmínit zkrácené přezkumné řízení podle § 98 správního řádu, pro nějž jsou podmínky stanoveny v podstatě obdobně jako pro řízení podle § 184 odst. 2 zákona o služebním poměru. Žalobcův přístup k aplikaci citovaného ustanovení by znamenal naprosté popření jeho smyslu a znamenal by úplnou nemožnost jeho aplikace. Fakt, že možnost uplatnění některých procesních práv příslušníka se v takovém případě přesune až do fáze odvolacího řízení, pak je pouze nutným důsledkem zákonné úpravy prvoinstančního řízení. Z hlediska posouzení ústavnosti tohoto ustanovení je pak podstatné, že účastníku řízení nejsou jeho procesní práva zcela upřena. Fakt, že dochází k částečnému narušení dvojinstančnosti řízení, pak nemůže být shledán jako rozporný s právem na spravedlivý proces nebo z jiného důvodu protiústavní, neboť zásada dvojinstančnosti nikde na úrovni ústavního práva zakotvena není. Ostatně také řízení před správním soudem je pouze jednoinstanční a proti rozsudku vydanému ve správním soudnictví nejsou žádné řádné opravné prostředky přípustné a je možno podat toliko opravný prostředek mimořádný (kasační stížnost).

V této souvislosti je možné odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu, na nějž správně poukazoval žalovaný při ústním jednání před soudem, ze dne 9. 12. 2010, čj. 6 Ads 56/2010-89, podle něhož *„nový služební zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve svém § 184 odst. 2 připouští (oproti předchozímu zákonu č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky), aby rozhodnutí o propuštění bylo prvním úkonem v řízení o propuštění ze služebního poměru, jestliže služební funkcionář zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Krajský soud může přistoupit ke zrušení správního rozhodnutí pouze tehdy, jestliže by byl zpochybněn závěr o zjištění takového stavu věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí služebního funkcionáře.“*

Obdobně je třeba přistoupit k námitce žalobce týkající se nesouhlasu s doplňováním úvah druhoinstančního orgánu tam, kde prvoinstanční rozhodnutí obsahovalo odůvodnění jen nedostatečné. Žalobce přitom namítá porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení, jejíž omezená aplikace pro tento typ řízení však již vyplývá přímo z textu zákona o služebním poměru. V tomto případě jde navíc opět o poukaz na existenci údajné vady, aniž by žalobce specifikoval, jaký dopad mohl jím zpochybňovaný postup mít na výsledek správního řízení. Žalobce totiž ničeho proti úvahám doplněným odvolacím orgánem nenamítá, v žalobě neargumentuje, že by jeho jednání nebylo zavrženíhodné nebo že by nebylo způsobilé ohrozit

dobrou pověst bezpečnostního sboru. Není ostatně bez významu ani to, že žalobce byl v trestním řízení skutečně následně pravomocně uznán vinným (trestním příkazem, proti kterému nepodal odpor) a podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru je odsouzen pro úmyslný trestný čin obligatorním důvodem pro propuštění ze služebního poměru. Uvedené ustanovení přitom nedává žádný prostor pro správní uvážení. Je tedy zřejmé, že žalobce byl skutečně po právu ze služebního poměru propuštěn.

Soud chápe nelehkou životní situaci žalobce, do níž se dostal tím, že byl propuštěn ze služebního poměru u celní správy. Na druhou stranu je však třeba konstatovat, že žalobcovo propuštění ze služebního poměru je následkem výslovně a jednoznačně zakotveného zákonného pravidla. Jde přitom o pravidlo plně logické, pro něž lze rozhodně nalézt racionální zdůvodnění, jak na to ostatně poukázal již žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Bylo v plné dispozici žalobce, aby si dopředu uvědomil možné následky svého chování, a to nejen ve vztahu k jeho služebnímu poměru, ale také ve vztahu k dalším účastníkům silničního provozu, které svým jednáním ohrozil. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce např. při své jízdě opakovaně přejížděl od středu vozovky k jejímu okraji, skutečně tedy reálně ohrožoval ostatní potenciální účastníky silničního provozu a jen náhodou nedošlo jeho zaviněním k žádné dopravní nehodě. Byť se tedy mohou zdát důsledky žalobou napadeného rozhodnutí pro žalobce tvrdé, rozhodně je nelze mít z objektivního pohledu za nespravedlivé nebo nepřiměřené.

Podle § 45 odst. 1 písm. i) zákona o služebním poměru je příslušník povinen chovat se a jednat i v době mimo službu tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Žalobce se dopustil jednání, které má všechny znaky úmyslného trestného činu (a které bylo takto skutečně následně soudem vyhodnoceno). Trestní zákon přitom řadí mezi trestné činy právě jen taková jednání, která již závažným způsobem narušují zájmy společnosti a která nelze řešit mírnějšími prostředky. Dopustí-li se takového jednání příslušník celní správy, který je zákonem povolán k tomu, aby dohlížel na to, zda jiné osoby se chovají v souladu se zákonem, pak jde nepochybně o jednání, které dobrou pověst celní správy ohrožuje. Lze si totiž obtížně představit, že by při dohledu nad dodržováním právních předpisů požívala přirozené autority osoba, která sama právní předpisy závažným způsobem porušuje.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. března 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová , v.r.
předsedkyně senátu